

Ένα τσίρκο πέρασε από μακριά...
Η φωνή στα megάφωνα έλεγε:
– Χτυποκάρδι στο τσίρκο που ήρθε απ' τα θερμά κλίματα!
Ελάτε να ζεστάνετε τις παγωμένες καρδιές σας... Ελάτε
στο τσίρκο!

ISBN 978-960-455-843-8

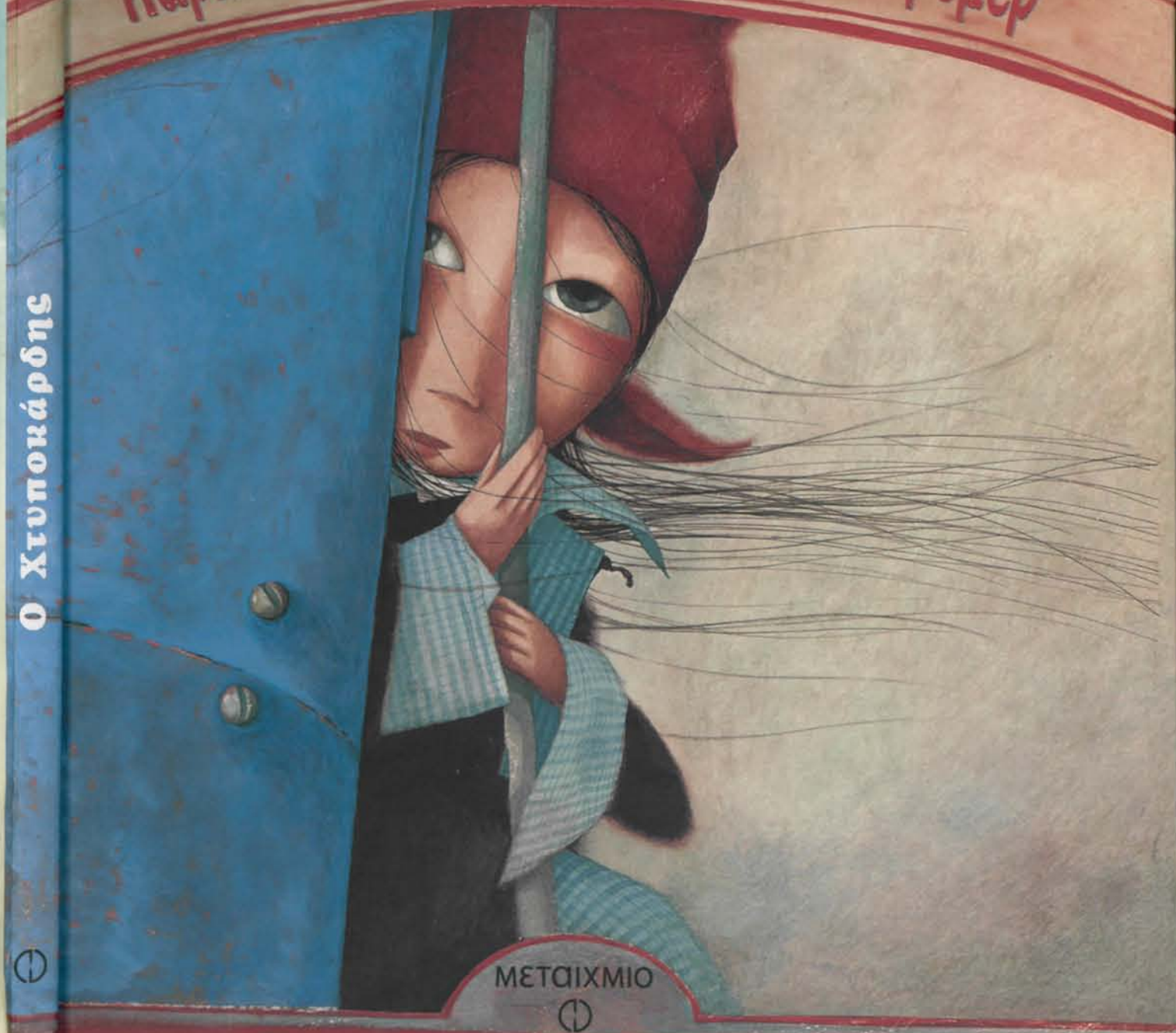
9 789604 558438
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 4843

Κ. Νοράκ • Ρ. Ντοτρεμέρ

Ο Χτυποκάρδης

Ο Χτυποκάρδης

Καρλ Νοράκ ★ Ρεμπέκα Ντοτρεμέρ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στον Yves Coumans, και στους Zygomars
που γνωρίζουν την τέχνη της μαριονέτας.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
παιδικό

Πρώτη έκδοση Μάιος 2010
Τίτλος πρωτοτύπου Carl Norac - Rebecca
Dautremer, Sentimento, Bilboquet-Valbert

ISBN 978-960-455-843-8
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 4843
Κ.Ε.Π. 1686 Κ.Π. 690

© 2006, Bilboquet-Valbert
© 2009, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
(για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
<http://www.metaixmio.gr> • e-mail:
metaixmio@metaixmio.gr

Ο Χτυποκάρδης

Καρλ Νοράκ ★ Ρεμπέκα Ντοτρεμέρ

Μετάφραση
Μαρίζα Ντενάστρο

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο κύριος Πετράν έφτιαχνε μαριονέτες.

Δεν τις έδειχνε όμως ποτέ στα παιδιά.
Τις έφτιαχνε μόνο για τον εαυτό του, για να πραγματοποιεί τα όνειρά του.

Έτσι, με τον καιρό, βρέθηκε να έχει κοντά του μια παράξενη οικογένεια.

Οι μαριονέτες του δεν ήταν όπως αυτές που ξέρουμε. Ήταν σαν να τους έκανε μαγικά ο κύριος Πετράν και μπορούσαν να κινηθούν.

Πρώτα έφτιαξε μια μικρή ερωτευμένη κούκλα. Στην καρδιά της τοποθέτησε δυο μικροσκοπικά βότσαλα. Κάθε φορά που οι πετρούλες χτυπούσαν, έβγαζαν σπίθες που την έκαναν να λάμπει ολόκληρη.

Όμως οι σπίθες άναψαν φωτιά και η κούκλα κάηκε.

Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που η κούκλα αισθάνθηκε να φλέγεται από έρωτα.

Έπειτα, ο εφευρέτης κατασκεύασε ένα σκυλί για να έχει συντροφιά. Το ζώο ήταν σαν αληθινό! Άρχισε λοιπόν να γαβγίζει και να δαγκώνει.

Ο κύριος Πετράν αποφάσισε να το σπάσει, για να σταματήσει η φασαρία.

Ο κύριος Πετράν δεν έχασε το κέφι του. Έφτιαξε ένα πουλί για να ανεβάσει τα όνειρά του στον ουρανό.

Το πουλί φτερούγιζε τόσο δυνατά και πέταξε τόσο μακριά, που δεν ξαναγύρισε ποτέ. Τι κρίμα, έμεινε πάλι μόνος!

Ξαφνικά, ένα πρωί, του ήρθε μια καταπληκτική ιδέα. Αποφάσισε να φτιάξει ένα ανδρείκελο, που να του μοιάζει.

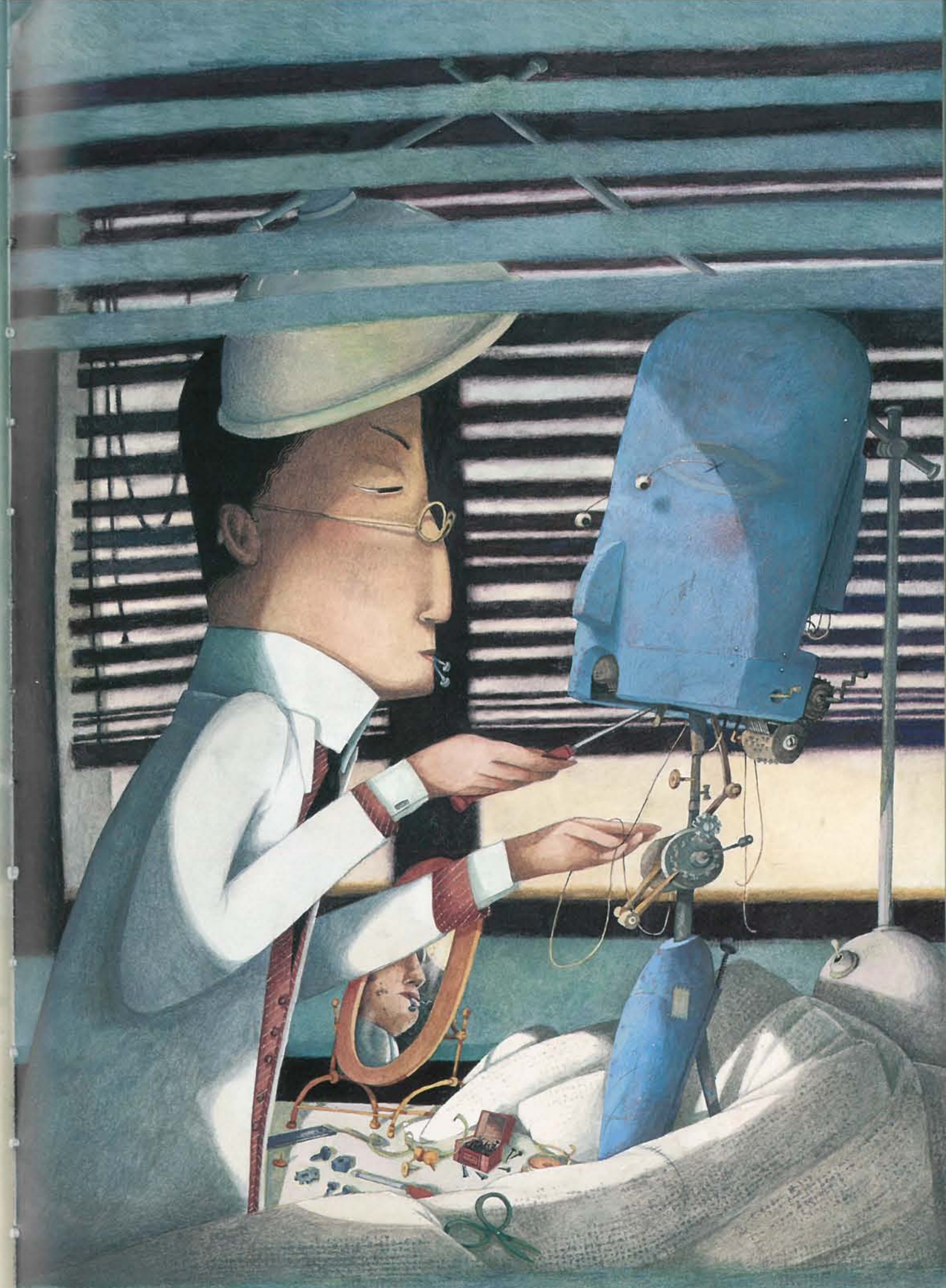
– Θα είναι ο σωσίας μου! είπε ενθουσιασμένος.

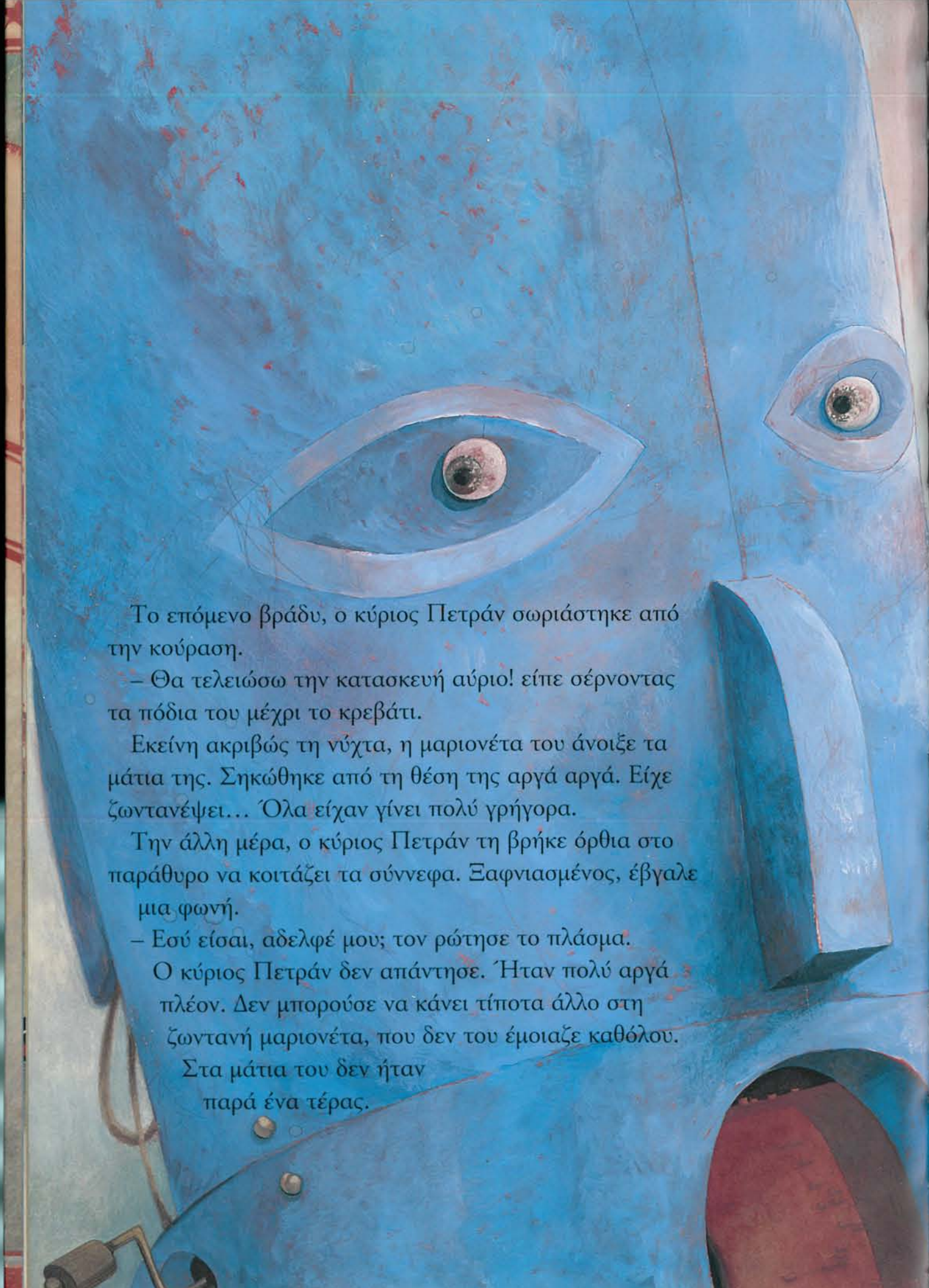
Θα μ' αγαπάει κι εγώ θα τον έχω σαν αδελφό.

Στάθηκε λοιπόν μπροστά στον καθρέφτη κι άρχισε να δουλεύει.

Σκάλισε το σώμα σε μαλακό ξύλο και ύστερα ασχολήθηκε για ώρες με τον μηχανισμό. Το ανδρείκελο έπρεπε να έχει ζωή, να σκέφτεται και να μπορεί να αισθάνεται.

Πήρε μικρά γρανάζια από το καλύτερο ρολόι του και του τα έβαλε στον εγκέφαλο. Στη σχισμή που άνοιξε για το στόμα τοποθέτησε πολλά μικρά μουσικά κουτιά. Έτσι η μαριονέτα θα μιλούσε γλυκά σαν αηδόνι...

Το επόμενο βράδυ, ο κύριος Πετράν σωριάστηκε από την κούραση.

– Θα τελειώσω την κατασκευή αύριο! είπε σέρνοντας τα πόδια του μέχρι το κρεβάτι.

Εκείνη ακριβώς τη νύχτα, η μαριονέτα του άνοιξε τα μάτια της. Σηκώθηκε από τη θέση της αργά αργά. Είχε ζωντανέψει... Όλα είχαν γίνει πολύ γρήγορα.

Την άλλη μέρα, ο κύριος Πετράν τη βρήκε όρθια στο παράθυρο να κοιτάζει τα σύννεφα. Ξαφνιασμένος, έβγαλε μια φωνή.

– Εσύ είσαι, αδελφέ μου; τον ρώτησε το πλάσμα.

Ο κύριος Πετράν δεν απάντησε. Ήταν πολύ αργά πλέον. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο στη ζωντανή μαριονέτα, που δεν του έμοιαζε καθόλου.

Στα μάτια του δεν ήταν
παρά ένα τέρας.

– Μ' έφτιαξες από ξύλο, δεν είμαι σαν κι εσένα. Κι όμως κρυώνω τόσο πολύ, είπε το πλάσμα.

– Να, πάρε! απάντησε ο κύριος Πετράν, και του πέταξε ένα σάλι.

Τούτη η μαριονέτα ήταν υπερβολικά μεγάλη. Το πρόσωπό της ήταν κακοσκαλισμένο. Τα μάτια της έμοιαζαν με παράξενες μπίλιες που λαμπύριζαν. Παρόλο που μιλούσε με φωνή αηδονιού, ο κύριος Πετράν δεν μπορούσε να την υποφέρει.

Για πολλές μέρες δεν έδιναν σημασία ο ένας στον άλλο. Ένα μεσημέρι, το ανδρείκελο είπε:

– Εσύ που μ' έφτιαξες τι όνομα μου διάλεξες;

– Δε σου χρειάζεται όνομα. Δεν είσαι κανένας.

– Σ' αγαπώ σαν αδελφό, μόλο που δεν έχω καρδιά. Εσύ γιατί δε μ' αγαπάς με τη δική σου; του είπε το πλάσμα, κι ακούμπησε το μηχανικό του χέρι στον ώμο του.

– Με πονάς. Φύγε! φώναξε ο κύριος Πετράν και τινάχτηκε. Είσαι άσχημος. Μ' αηδιάζεις. Ποτέ δε θα μου μοιάσεις!

Το ανδρείκελο προσπάθησε να διασκεδάσει τον κύριο Πετράν.
Άρπαξε μια μισοσπασμένη μαριονέτα, έπαιξε με τα σκοινιά,
την έκανε να περπατήσει, να πέσει, να παίξει κρυφτό στις σκιές, να
χορέψει στο φως. Τραγούδησε σιγανά, έκανε τον γαλάζιο κλόουν...
όμως ο κύριος Πετράν δεν του έριξε ούτε ένα βλέμμα.
Εκείνη τη νύχτα, το ανδρείκελο έμεινε ξάγρυπνο.
Μόλις ξημέρωσε, έφυγε χωρίς ένα αντίο...

ΧΤΥ ΤΣΙΡ

Βρέθηκε σε μια άγνωστη πόλη,
όπου δε γνώριζε κανέναν. Στον δρόμο
κρυβόταν. Τι θα έλεγαν οι άνθρωποι
αν τον έβλεπαν;

Προς το παρόν, το μόνο που το
ένοιαζε ήταν ν' αποκτήσει ένα όνομα,
όπως όλος ο κόσμος, για να μπορεί
να συστηθεί.

«Η πρώτη λέξη που θ' ακούσω θα
είναι το όνομά μου!» σκέφτηκε.

Εκείνη τη στιγμή, ένα τσίρκο
πέρασε από μακριά...

Η φωνή στα megάφωνα έλεγε:

– Χτυποκάρδι στο τσίρκο που ήρθε
απ' τα θερμά κλίματα! Ελάτε να
ζεστάνετε τις παγωμένες καρδιές σας...
Ελάτε στο τσίρκο!

Χτυποκάρδης... Η λέξη τού άρεσε.
Αυτό θα ήταν το όνομά του.

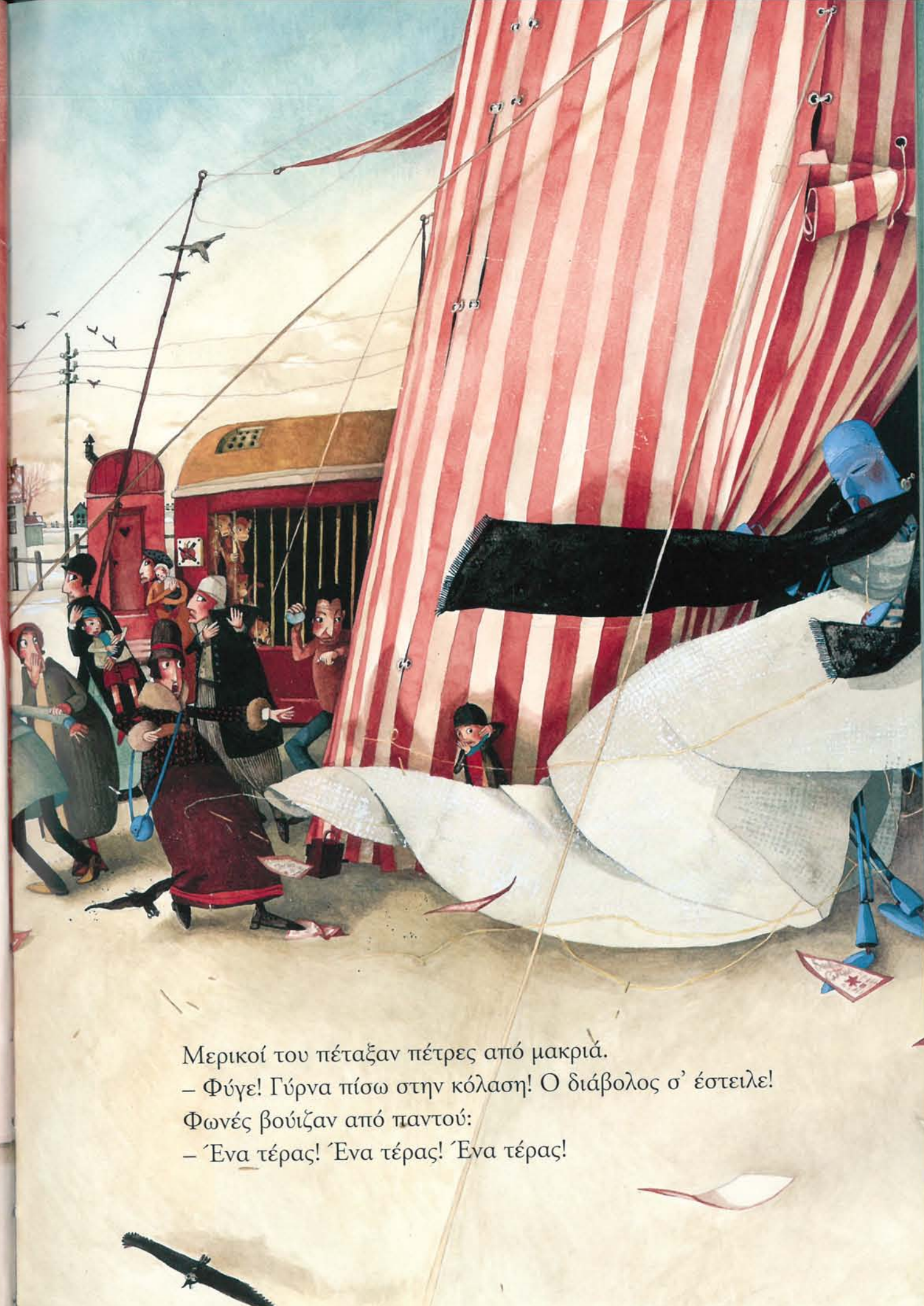

– Τώρα πρέπει να βρω το κουράγιο να μιλήσω στους ανθρώπους, είπε. Όλοι θα ακούσουν τη φωνή μου, που είναι πιο απαλή κι από τα πούπουλα των πουλιών.

Ο Χτυποκάρδης διέσχισε ένα πάρκο. Έφτασε στη μεγάλη πλατεία όπου είχαν στήσει την τέντα του τσίρκου. Είχε μαζευτεί πολύς κόσμος, για να δει τα ζώα στα κλουβιά.

Πλησίασε και με νοήματα και φωνούλες έδειξε πως ήταν χαρούμενος που ήταν μαζί τους.

Οι άνθρωποι φοβήθηκαν. Πρώτη φορά έβλεπαν τέτοιο πλάσμα! Κι απομακρύνθηκαν.

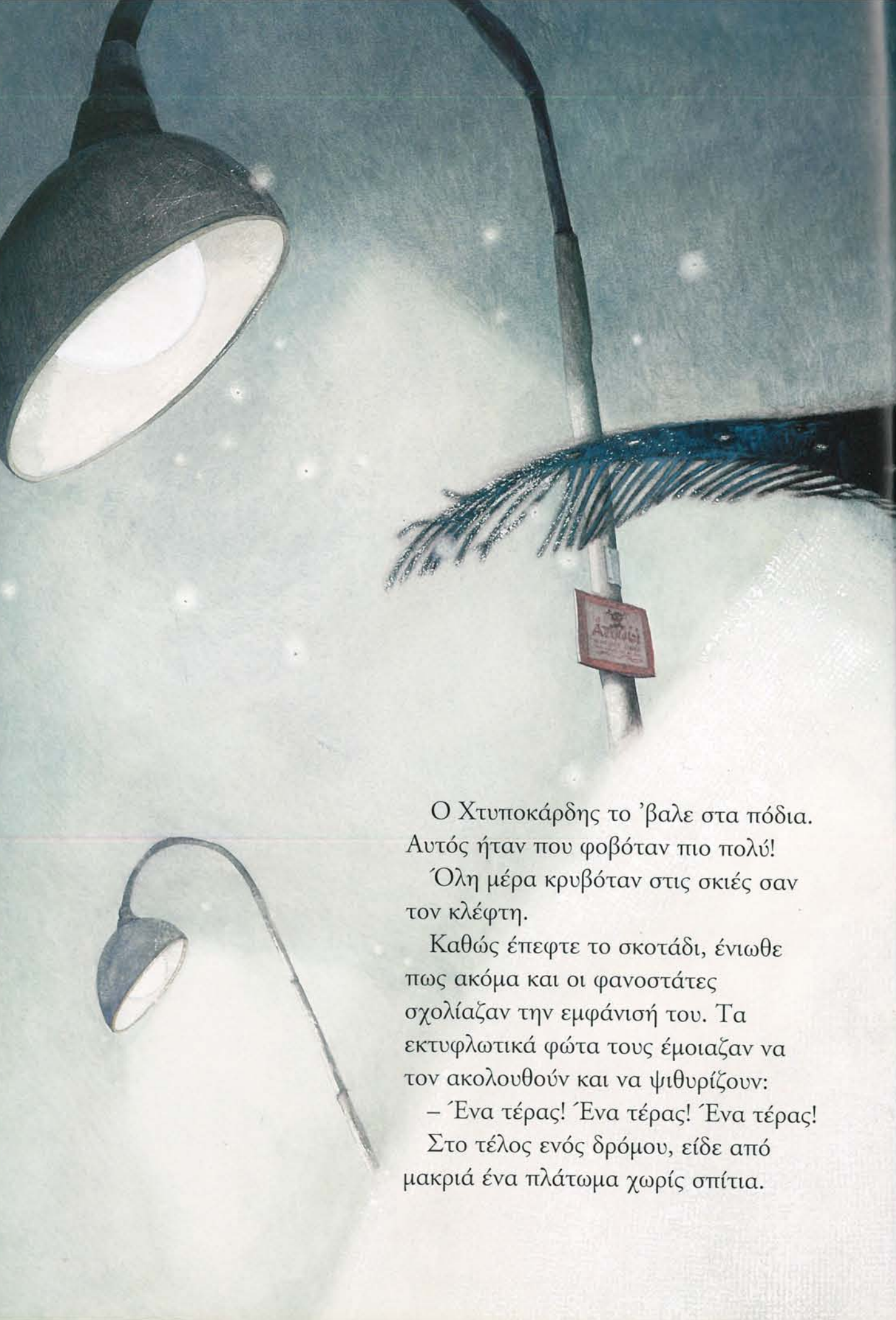

Μερικοί του πέταξαν πέτρες από μακριά.

– Φύγε! Γύρνα πίσω στην κόλαση! Ο διάβολος σ' έστειλε!

Φωνές βούιζαν από παντού:

– Ένα τέρας! Ένα τέρας! Ένα τέρας!

Ο Χτυποκάρδης το 'βαλε στα πόδια.
Αυτός ήταν που φοβόταν πιο πολύ!

Όλη μέρα κρυβόταν στις σκιές σαν
τον κλέφτη.

Καθώς έπεφτε το σκοτάδι, ένιωθε
πως ακόμα και οι φανοστάτες
σχολίαζαν την εμφάνισή του. Τα
εκτυφλωτικά φώτα τους έμοιαζαν να
τον ακολουθούν και να ψιθυρίζουν:

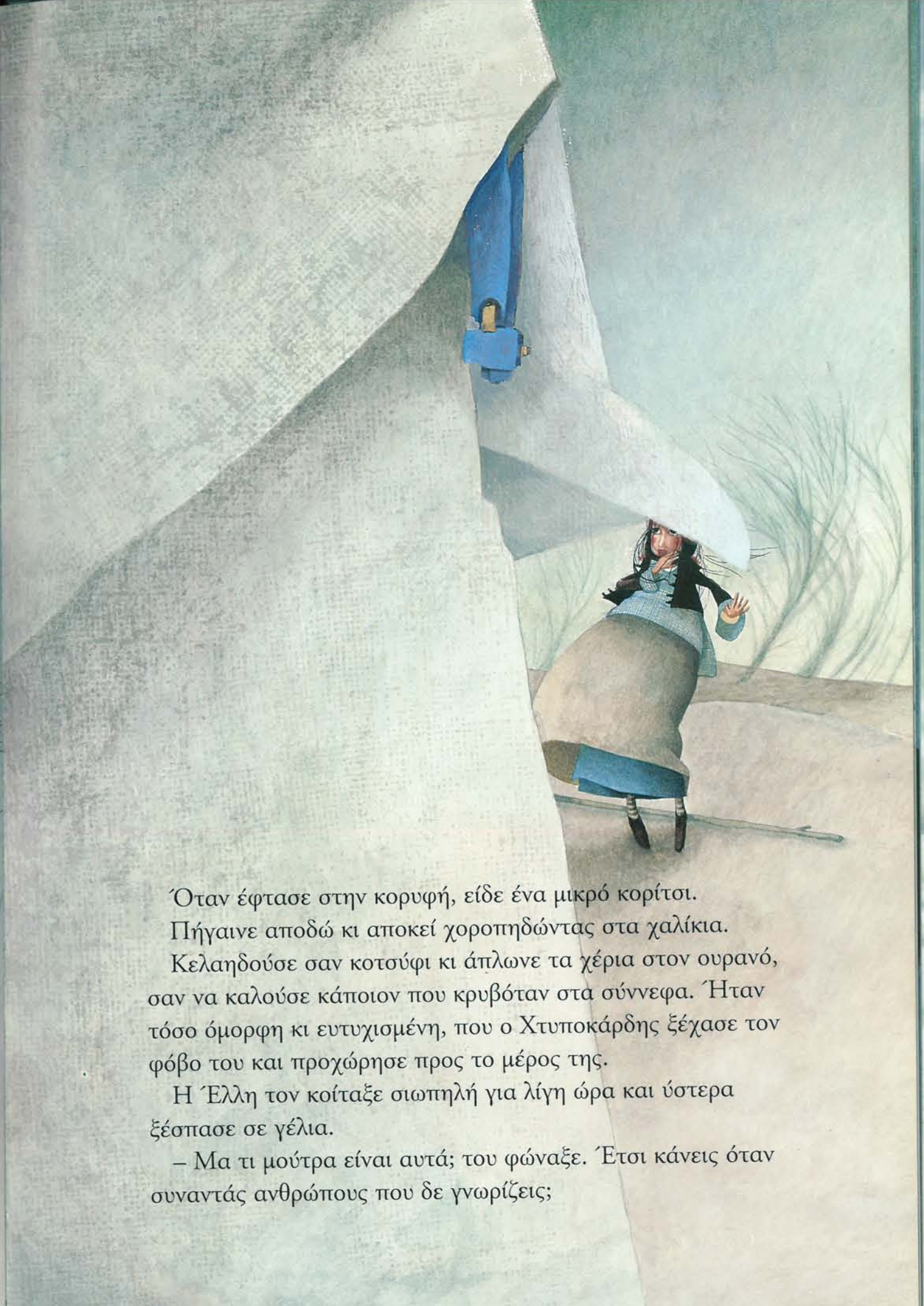
– Ένα τέρας! Ένα τέρας! Ένα τέρας!

Στο τέλος ενός δρόμου, είδε από
μακριά ένα πλάτωμα χωρίς σπίτια.

Έτσι, βγήκε από την πόλη.

Εκείνο το βράδυ, ο Χτυποκάρδης
περιπλανήθηκε στα λιβάδια. Φυσούσε
δυνατά, κι ο κρύος αέρας τον
έσπρωχνε μπροστά. Την αυγή άρχισε
να σκαρφαλώνει αργά αργά σ' ένα
λοφάκι. Ένιωθε μοναξιά... Αλήθεια,
τι μπορούσε ακόμα να ελπίζει;

Όταν έφτασε στην κορυφή, είδε ένα μικρό κορίτσι.
Πήγαινε αποδώ κι αποκεί χοροπηδώντας στα χαλίκια.
Κελαηδούσε σαν κοτούφι κι άπλωνε τα χέρια στον ουρανό,
σαν να καλούσε κάποιον που κρυβόταν στα σύννεφα. Ήταν
τόσο όμορφη κι ευτυχισμένη, που ο Χτυποκάρδης ξέχασε τον
φόβο του και προχώρησε προς το μέρος της.

Η Έλλη τον κοίταξε σιωπηλή για λίγη ώρα και ύστερα
ξέσπασε σε γέλια.

– Μα τι μούτρα είναι αυτά; του φώναξε. Έτσι κάνεις όταν
συναντάς ανθρώπους που δε γνωρίζεις;

Το ανδρείκελο θέλησε να της πει δυο κουβέντες.
Έψαξε τις λέξεις μέσα στο μυαλό του.

– Με λένε Χτυποκάρδη.

– Ωραίο ακούγεται. Έχει γούστο. Πες μου όμως, εσύ
δε χαμογελάς ποτέ;

Ντροπαλά, ο Χτυποκάρδης προσπάθησε για πρώτη
φορά να χαμογελάσει.

– Λοιπόν, άκουσέ με καλά, μεγάλε θλιμμένε παλιάτσε!
του είπε το κορίτσι. Τώρα θα μάθεις το μυστικό μου.
Εγώ, η Έλλη, είμαι λίγο μάγισσα.

Ένα μεγάλο φως διέσχισε το τοπίο. Ήταν σαν να
πέταξε μια τεράστια φωτεινή εσάρπα.

Η Έλλη βρήκε ένα μακρύ ραβδί κι έκανε σαν να το
φυτεύει στον ουρανό. Και τότε το φως άρχισε να
χορεύει...

– Οι άνθρωποι το ονομάζουν βόρειο σέλας, φώναξε η
Έλλη. Αυτό που δεν ξέρουν είναι ότι εγώ του δίνω
κίνηση. Το κάνω να χορεύει βαλς στην άκρη ενός απλού
κλαδιού.

Μαγεμένος ο Χτυποκάρδης, απολάμβανε το θέαμα.
Σιγά σιγά, το φως χάθηκε γλυκά μέσα στην ομίχλη.
– Δε θα πεις σε κανέναν το μυστικό μου, σύμφωνοι;
του ψιθύρισε η Έλλη πριν τον αφήσει.

Ο Χτυποκάρδης, για να την αποχαιρετίσει,
χαμογέλασε τόσο πλατιά, που το ξύλινο πρόσωπό του
φάνηκε να σχίζεται στα δύο.

Επιτέλους, κάποιος του έδειχνε εμπιστοσύνη.

«Είμαι βέβαιος ότι τα παιδιά δε με φοβούνται» σκέφτηκε. «Ξέρουν ότι δεν είμαι κακός. Εγώ είμαι λίγο σαν κι αυτά. Έχω τόσα να μάθω!»

Ενθουσιασμένος, έτρεξε στο δάσος. Μιλούσε στα πουλιά, χαιρετούσε ακόμα και τα δέντρα.

Ξάφνου, διέκρινε ανάμεσα απ' τα κλαδιά τον καπνό απ' τα σπίτια ενός χωριού. Και μάντεψε ότι πίσω από κάθε τοίχο κρυβόταν η γλυκιά θέρμη που είχε νιώσει κοντά στην Έλλη. Πλησίασε ένα σπίτι και κοίταξε μέσα. Αυτό που είδε τον γέμισε χαρά. Ένα παιδί ρίχτηκε στην αγκαλιά της μητέρας του. Η μητέρα το χόρεψε στα χέρια της και το φίλησε. Και οι δυο ήταν καλοί σαν την Έλλη.

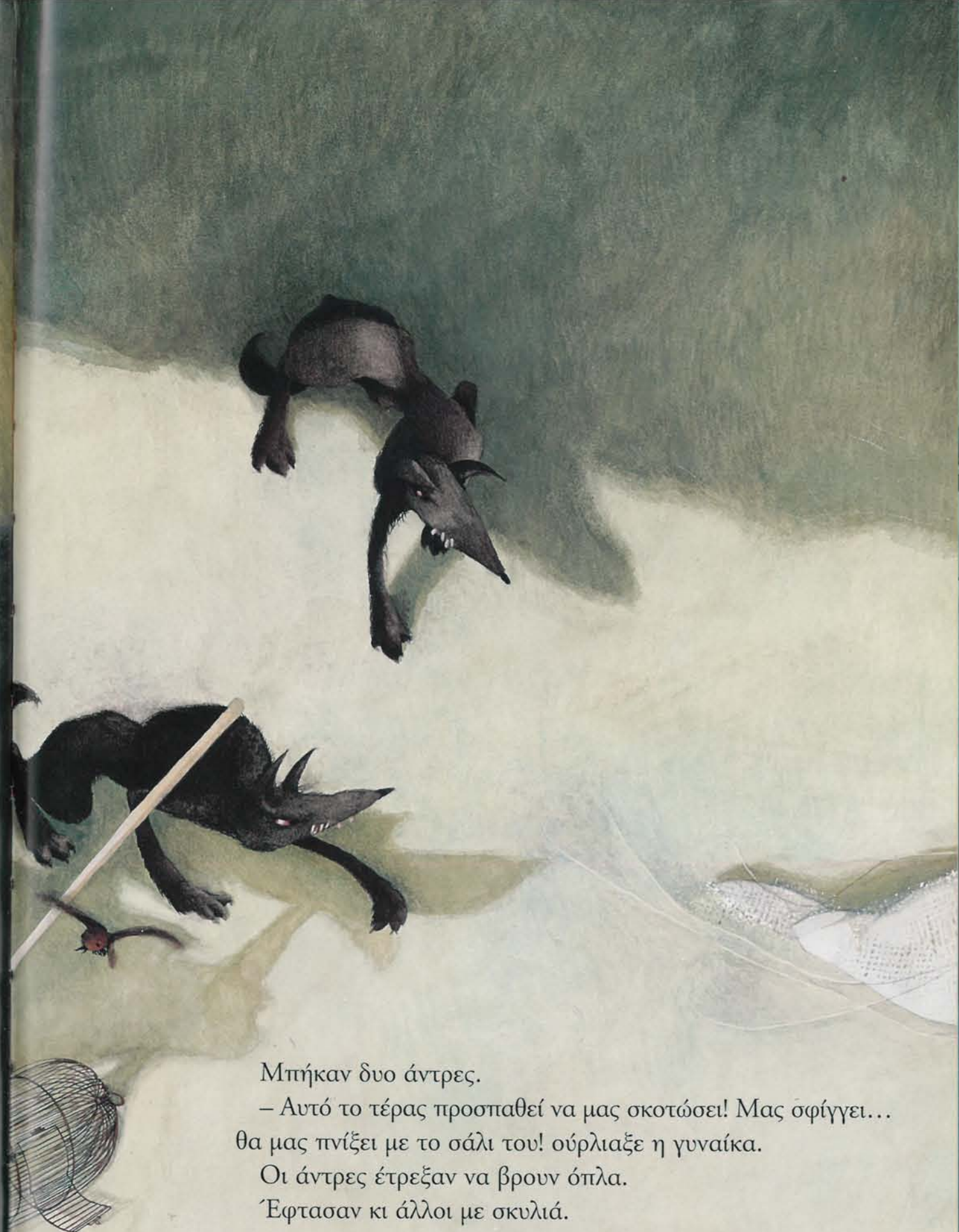

Ο Χτυποκάρδης μπήκε μέσα και πήγε να αγκαλιάσει τη γυναίκα και το παιδί. Ήθελε να είναι λίγο σαν κι αυτούς, κοντά στην καρδιά τους. Πιο πολύ προσπαθούσε να τους πει ότι, βλέποντας έτσι τους δυο τους, αισθάνθηκε να πλημμυρίζει ολόκληρος από ζεστασιά.

Η γυναίκα φώναξε τρομαγμένη. Το παιδί έβαλε τα κλάματα.

Τους έσφιξε δυνατά, κι ακόμα πιο δυνατά στην αγκαλιά του, για να τους δείξει ότι το μόνο που ήθελε ήταν πάρει λίγη από τη γλύκα τους. Με μια αδέξια κίνηση τους πρόσφερε το σάλι του, ένα δώρο για να τους ζεστάνει.

Όμως οι φωνές δεν κόπασαν.

Μπήκαν δυο άντρες.

– Αυτό το τέρας προσπαθεί να μας σκοτώσει! Μας σφίγγει... θα μας πνίξει με το σάλι του! ούρλιαξε η γυναίκα.

Οι άντρες έτρεξαν να βρουν όπλα.

Έφτασαν κι άλλοι με σκυλιά.

Τρομαγμένος ο Χτυποκάρδης, τραβήχτηκε. Μόλις που πρόλαβε να το σκάσει από την πίσω πόρτα. Έτρεξε.

Γρήγορα κατάλαβε ότι είχε παγιδευτεί, όπως οι λύκοι στα χιόνια. Τα ίχνη του τον πρόδιδαν. Ευτυχώς τα μηχανικά του πόδια ήταν δυνατά! Τσικ τσακ, τσικ τσακ! Όλο και πιο γρήγορα. Οι νιφάδες τον χτυπούσαν στο πρόσωπο, αλλά ήταν σαν να του έδιναν δύναμη.

«Δε θα με φτάσουν ποτέ» σκέφτηκε, κάνοντας ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια.

Ωστόσο, δεν άργησε να νιώσει την ανάσα των σκυλιών πίσω του.

Οι κυνηγοί έριξαν τουφεκιές. Όχι, δε φοβόταν μην πεθάνει! Μην τον αγγίζουν φοβόταν...

Ο Χτυποκάρδης έτρεχε πολύ γρήγορα. Σιγά σιγά άρχισε να διαλύεται... να χάνει μικρά κομματάκια ξύλο, τα κομμάτια του. Το μικρό ρολόι στο κεφάλι του σταμάτησε.

Όταν τον έφτασαν τα λυσσασμένα σκυλιά, δε βρήκαν τίποτα να δαγκώσουν.

Η μαριονέτα που μιλούσε σαν αηδόνι είχε σκορπίσει στον αιθέρα...

Ο αέρας πήρε το σάλι του μακριά.
Η Έλλη, που ήταν εκεί κοντά, το έπιασε
και το κράτησε για εκείνη. Το έκανε να
χορεύει στην άκρη του ραβδιού της.
Το χιόνι έπεφτε πυκνό και ο ουρανός
ήταν παγωμένος. Η Έλλη δεν κρύωνε πια.

